

MICHAELA
ZAMARI

18+
intimita
tajomstvá
láska

SKRYTÝ IMPULZ

MICHAELA
ZAMARI

**SKRYTÝ
IMPULZ**

Tento príbeh sa ako celok nikdy nestal.
Všetky mená postáv a udalosti v tomto príbehu
sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť
s realitou je čisto náhodná.

No opäť platí, že ak by ste poznali niekoho,
ako je Jerry, pošlite ho za autorkou.

Určite dostanete aj nejaké nálezné.

Copyright © Michaela Zamari 2026
Cover design © Michaela Vysloužilová 2026
Cover photo © depositphotos
Slovak Edition © Michaela Zamari 2026

ISBN: 978-80-69035-20-1

Prajem obohacujúci čitateľský zážitok
a nájdenie mnohých prelomových impulzov
okolo seba aj tých zdanlivo skrytých.
Pretože v každom z nás sa ich skrýva
omnoho viac, než si myslíme.
Nech odkryjú to najkrajšie,
čo ponúkame.

M.

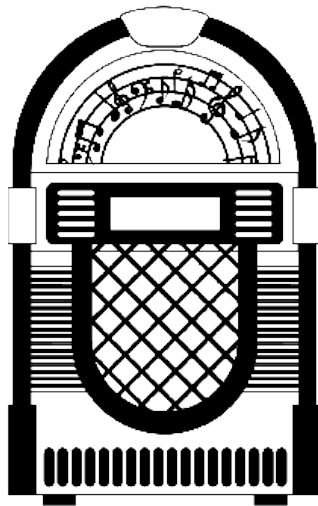
Playlist ku knihe

Pretty Little Devil – Shaya Zamora
Buzzcut Season – Lorde
i can't – TAELA
Chance – Hayley Kiyoko
Down In Boots – Y.O.G.A., Kaylee Bell, Blake O'Connor
Love Don't Let Me Go – Angelina Jordan
Bad Things – Machine Gun Kelly, Camila Cabello
Joyride – FLETCHER
First Kiss – Kid Rock
Dreams Don't Die – Jelly Roll
Achy Breaky Heart – Billy Ray Cyrus
Half Of You- Grace Carter
Queen Of Spades – Lew Apollo
Hey Girl! – Oded Dahan
I Never Meant to Break Like This – Daxlin Veylo
All She Wanna Do – John Legend (feat. Saweetie)
So Good – NOSI
Natural Blues (Reprise Version) – Moby ft. Gregory Porter
& Amythyst Kiah
Pink Reprise – Two Feet
Don't Matter – Derik Fein
The ride – KAO
Wipe Away Those Tears – The Sinners
Like It Like That – Dasha
Worth It – The Eska

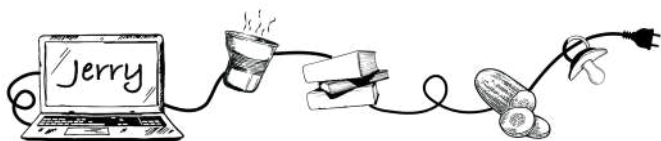
City – Mosaé (Eric Roze)
Ohh My Mind – Filip Urelind
Post Road – Man Gordan
UNLUVABLE – Chloe Wedge
Chantilly – NO CIGAR
life's been boring – Ryman Leon
Space – Addie Dunworth
Witness – Ali Blake
Falling Falling Down – Saven
Good Luck, Babe! – Chappell Roan
Girl – 76TH STREET
Drunk With Your Exes – Zolita
In The Dark – jend
Are We Gonna Leave Tonight? – Loud Silence
Sunset Blvd – Selena Gomez, benny blanco
Curious – Hayley Kiyoko
Lady, Touch Yourself – Nikki Idol
„she calls me daddy“ – KiNG MALA
She Ain't You – New Hollow
Picture – Kid Rock feat. Sheryl Crow
Good Times Go By Too Fast – Dylan Scott
He's So Shy – Pointer Sisters
Follow Me – Uncle Kracker
Figures – Jessie Reyez
Wasting My Young Years (Fading Soul Remix) – London Grammar
Shadow – Derik Fein
Gold Rush Kid – George Ezra
Back In My Body – Maggie Rogers
I Need You Most Of All – Stephen Sanchez
Love Me Not – Ravyn Lenae
affection – BETWEEN FRIENDS
Make Me (Cry) – Noah Cyrus, Labrinth
Back On 74 – Jungle
She rises and she glows – Linhy
Beyond – Leon Bridges
Kiss The Rain – Billie Myers
Runaway – Kanye West ft. Pusha T
Disparate Youth – Santigold
Walk – Griff
It Must Have Been Love – Roxette

Soulmate – Chanin
Like a Prayer – Imany (Madonna Cover)
Touch Me Like a Gangster – Jessie Murph
Numb – Roet
miss sunshine – mgk
Vertigo – Griff
„clawmarks“ – Britton
Somethin Bout You – Elijah Scott
Numb/Encore – Linkin Park feat. Jay-Z (DJ Tronky Bachata
Remix)
Do You Really Wanna Be in Love – Frigga
C'est La Vie No. 2 – Phosphorescent
Fairytale – Livingston
Suspicious Minds – Elvis Presley
Dolce Vita – Ryan Paris
Una mentira mas – m4s
Lo que le pasó a Hawaii – Bad Bunny
Ooh La La (Extended Mix) – Goldfrapp

*Tento príbeh venujem najmä tým,
ktorí si na svoju pravú lásku
museli počkať o trochu dlhšie.
Pretože aj keď je život osamote niekedy otrava,
to čakanie stojí za to.
A za každý moment,
ktorý nám prevráti život naruby.
V tom najkrajšom zmysle slova.*

*Aj vám ostatným,
ktorí si vážite,
že čas k vám bol milosrdnejší.*

Prvá kapitola

Viem, počúvať cudzie rozhovory je neslušné. Nehádam sa, len v kaviarni či reštaurácii sa tomu človek nevyhne.

Obzvlášť, keď sedí blízko niekoho druhého.

A nie hocikoho.

Som v meste skôr, než zvyčajne. Mám pracovné stretnutie, ale klient ho na poslednú chvíľu o hodinu posunul.

Prišiel som si len vypiť kávu do najbližšej kaviarne, no už hodnú chvíľu sa tvárim extrémne nenápadne s takmer prázdnu šálkou.

Espresso šálkou.

Nechtiac som sa započúval do dialógu, ktorý vo mne prebral všetky zaprášené neuróny.

Fajn, až tak nechtiac to nebolo. Jedna z dvojice žien ma upútala aj výzorovo.

Sedím pri bare a cestou k nemu som ju vnímal každou jednou bunkou.

Nádherná tmavovláska s lokňami, do ktorých by som najradšej zaboril dľaň.

Ide z nej chlad aj hrejivé teplo. Je to vôbec možné?

Alebo mi len kvalitne drbe z nedostatku sexu.

Škoda, že nie som na povrchné plytvanie energiou, teraz by som nebol nervózny ako nevybúrený školák.

„Vôbec nie si náročná. Nová práca, hľadanie genetického materiálu bez záväzkov a plodenie detí,“ vymenúva blondínka, ktorá sedí oproti nej.

„Jedného. Stačí mi jedno, ktorému dám všetku lásku sveta. A do úvahy by to prišlo až o niekoľko mesiacov. Alebo rokov. Alebo v budúcom živote.“

Čo ten deprimujúci tón?

„Lásky máš dosť aj pre celý krdel' detí,“ oponuje blondínka.

„Ale peňazí už nie. Zatiaľ ani na jedno,“ odfrkne skormútené tmavovláska.

„Ešte nie, slečna smelé plány,“ opraví ju jej kamoška, ktorá sa mi už teraz páči. „Aj tak ma mrzí, že prídeš o tú najlepšiu časť plodenia detí.“

To sme dvaja...

„Dobre poznáš moje dôvody, nič také mi chýbať nebude.“

„Vlastne nepoznám,“ ofučí sa kamoška.

„Hovor tichšie,“ napomenie ju tmavovláska, „nemusia tá počuť všetci zákazníci.“

„Všetci, alebo ten fešák pri bare?“ zašteboce. „Síce ho vidím iba zozadu, no... ten musí byť trieda aj z opačnej strany. Zo všetkých uhlov.“

Zháčim sa. Všimli si ma? Sedím od chrbta a veľmi na ne nepozerám, len načúvam ako posadnutý. Ale zasa, nazvala ma fešákom...

Trieda zo všetkých uhlov, hej?

Je pravda, že nikto sa ešte na žiadny uhol nestážoval.

„Alebo ten uhladený zbohatlík pri bare,“ upresní tmavovláska. „Presne taký typ ma dostal do tejto situácie.“

No fasa, čiže keď vyzerám dobre a mám ju za čo pozvať na kávu, som automaticky na odpis?

Akému idiotovi sa za to môžem poďakovať?

A nevyzerám uhladene.

Či aj vyžehlená košeľa je už za čiarou?

Nechodím každý deň v saku a s kravatou, na to už som príliš pohodlný a nemám rád naškrobené oblečenie.

„Nehádz ich všetkých do jedného vreca.“

Presne!

„No, keby som mala vrece...“ zasníva sa objekt môjho záujmu.

Očkom zazriem, že blondínka ju drgne do predlaktia. „Panebože, prestaň počúvať tie vražedné podcasty.“

„Lepšie byť pripravená.“

„Nerozumiem, prečo si to robíš,“ rozhadzuje rukami

kamoška, ktorá jej chce očividne len to najlepšie, „ale fajn, zrejme nemusím rozumieť všetkému. Nie som si však istá, či ty rozumieš základným pravidlám randenia. S takýmto prístupom, že v každom uvidíš naničhodníka, si chlapca nikdy nenájdeš.“

„Tak trochu zabúdaš, že nechcem chlapca,“ podpichne ju tmavovláska. „Keď už, tak muža, čo by zvládol všetko to šialenstvo okolo mojej osoby aj hendikep, ktorý je súčasťou balíčka.“

Hm, muža? Je v tom zamlčané – staršieho?

Moje ego totiž vystrelí až k plafónu.

Stačil mi pársekundový pohľad, aby som videl, že odo mňa musí byť mladšia.

Ľudia mi vravia, že na to nevyzerám, ale čoskoro prešupujem z tridsiatnikov na vyššiu triedu.

„Prečo mám pocit, že aj napriek všetkým tým sračkám možno veríš v osudovú lásku?“ zamyslí sa blondínka.

Ak by sa uši mohli natáňovať podľa úrovne záujmu, tie moje by jej ležali pri nohách.

„Pretože to tak je,“ dostaneme odpoveď s ťažkým povzdychom. „V tomto alebo v budúcom živote, verím na niečo také. Lebo som to videla. U rodičov.“ Jej hlas znežnie. „Ten obraz z hlavy nedostanem ani za milión rokov. Ani nechcem. Navrávam si, že napriek všetkému možno tam niekde vo svete existuje ktosi aj pre mňa. A doposiaľ sme sa nestretli, pretože... ako by povedali ezoterickí rečníci, ešte nie sme na rovnakej vlnovej dĺžke,“ prehodí žartovne. „Možno sa on v tejto chvíli ešte učí čosi, čo ja už mám zvládnuté, alebo, a to je oveľa pravdepodobnejšie, ja sa musím prehrýzť skúškami, bez ktorých sa na jeho úroveň nedostanem.“

Prečo mi hlava ihneď predhodí, že by sme sa mohli učiť spolu?

Pravidelné doučovanie?

„Nuž, ak ho raz spoznáš,“ zasmee sa blondínka, „chcem byť pri tom.“

Nepáči sa mi, ako zhadzuje jej ambície. I keď dobre viem, že keby som takýto rozhovor viedol s kamošom ja, tiež by ma zvozil pod čiernu zem.

„To si musíš kúpiť lístok do iného vesmíru,“ vysmeje ju moje dievča.

Teda tá, ktorá mi ukradla pozornosť.

„Ako môžeš v niečo také veriť a zároveň to úplne popierať? To nedáva zmysel.“

„Vitaj v mojom svete,“ odvetí kráska a obe sa rozosmejú.

Ten smiech si ukladám do pamäti.

„Som v ňom už dva mesiace a milujem tvoj svet,“ spustí láskyplne blondínka. „Aj teba. No musím už ísť, potom sa vidíme v práci. Pripíšeš mi to na účet?“ vstáva a lúči sa.

„Božemôj, ženská, všetko by si chcela na sekeru,“ doberá si ju tmavovláska. Ich podpichovanie mi skrúti kútiky úst.

„Je to výnimočný stav. Keď zas budem bohatá, si prvá na mojom zozname,“ zastrája sa jej kamoška.

„Aj ty na mojom,“ kontruje tmavovláska.

Ako sa dá na ten zoznam dostať? napadne mi.

Za okamih sa mi naskytne šanca minimálne sa dostať do jej zorného uhla.

Zbalí si mobil do batôžteka a s peňaženkou v ruke sa vyberie k baru vyrovnať účet.

Rád by som to zatiahol, ale intuícia ma vystríha, že by to neocenila.

Postaví sa nanajvýš tridsať centimetrov odo mňa a vyzerá čašníka, ktorý odbehol kdesi dozadu.

Odkošľam si. „Nechcem znieť ako čudák, no prečo má žena ako vy problém založiť si rodinu?“ opýtam sa priamejšie, než som pôvodne zamýšľal. „Zájemcovia musia stáť v rade, alebo sa mýlim? Nechcel som počúvať, no sedeli ste blízko,“ vysvetlím na svoju obranu.

Snažím sa znieť čo najmilšie a nevtieravo. Chápavo sa na ňu usmejem, lebo viem, aké to je, mať pri výbere partnerov kolosálnu smolu.

Pohľadom čarovných očí si ma premeria. „Nie ste nejaký zvedavý?“

Zostanem ako uhranutý. Z profilu nie je ani spolovice taká nádherná ako spredu.

Videl som už mnoho pôvabných žien, ona ich práve schovala do vrečka a to sa ani nesnažila.

Z rozopnutého tenkého kabáta jej vytŕča dlhá kockovaná košeľa, siaha až po lem džínsovej minisukne. Z bielych členkových tenisiek jej vykúkajú vysoké biele ponožky s akýmsi nápisom. Je mierne skrčený, neviem ho rozoznať. A musím odvrátiť tvár, lebo zvyšok dlhých nôh v telových pančuchách mi rozvibruje celé vnútro.

Skoncentrujem sa.

Či som zvedavý?

Nonšalantne myknem plecóm. „Som. Nemali by sme takí byť všetci?“

Bráni sa pobavenému úsmevu, no zahliadnem ho. Náhle zvažnie. „Je to zložité. Túžim po rodine, ale nemôžem dať mužovi plnohodnotný vzťah,“ odvetí s takou ľahkosťou, akoby sme boli na bezpečnom území, lebo veď už sa nikdy v živote nevidíme. A možno sa mýlim, pretože sa odrazu prelakne. „Ježiši, čo vám to tu vykladám.“

„Keď nemôžete dať mužovi plnohodnotný vzťah,“ chytám sa jej vyjadrenia, „ste na ženy?“

Dofrasa, čo to zo mňa vybehlo?

„Nie,“ rozkašle sa, „na mužov. Teda, ani na jedno,“ nervózne sa zamračí. „Skrátka v tomto smere nič neriešim, len by som chcela dieťa. Je to komplikované a nemožné, viem.“

Venujem jej súcitný pohľad. „Úprimne dúfam, že nejaké riešenie nájdete. Ja som na tom podobne.“

„Ale čo,“ to ju zaujme. „Ste na mužov a chcete rodinu?“

Teraz sa rozkašlem ja. „Nie, som stopercentne na ženy, ak by to nebolo zjavné, ale... túžim po rodine, len nestojím o absolvovanie konkurzu na budúcu mamičku. Tiež to znie dosť komplikované.“

A prečo jej to, dočerta, veším na nos?

Fakt som vyšiel z cviku.

„Chcete dieťa, ale nepotrebujete jeho mamu, správne?“ zamyslene nakloní hlavu na stranu.

„To vyznelo dosť kruto,“ uznám, „no v podstate...“

Odrazu na mňa vypleští tie svoje fascinujúce oči. „Panebože, azda sa tu nebavíme o čiernom trhu.“

„Čože?“ vyhrknem. „Nie! Teda... máte nejaké kontakty?“ uškriem sa.

Prefacká ma jej vydesený pohľad.

„Žartujem,“ dodám urýchlene. „Vy asi nie ste fanúšička čierneho humoru.“

Odfrkne si. „Načo je dobrý čierny humor, keď v živote je ho dost?“

Je to síce otázka, ale neadresuje ju mne. Pohľadom znovu hľadá čašníka.

Vytuším, že chce čím skôr zaplatiť a zbaviť sa čudáka s mojím výzorom.

Ako ma to nazvala – zbohatlík?

„Prepáčte,“ odkašlem si ešte raz. Neverím, že s tým začínam... „Premýšľali ste niekedy nad tým, že by ste mali dieťa s niekým, s kým by ste nemuseli riešiť všetky tie vzťahové opletačky, skrátka by ste si k tomu sadli, zistili, či si sedíte ako partneri, a išli do toho?“

Nieko by mi mal zavrieť hubu.

Zasa na mňa vyvalí oči.

„Myslíte nejakú obchodnú transakciu? Ja chcem dieťa, ty chceš dieťa, urobme si ho spolu a preskočíme všetky tie zamilované sračky okolo toho?“ zatiahne sarkasticky.

„Myslel som skôr všetky tie nezrovnalosti okolo toho...“ snažím sa zachrániť pred totálnou záhubou.

Keď mi raz kamarátka naznačila, že túžim po rodine bez konkurzu na mamičku, začal som nad tým veľmi vážne premýšľať.

No až do tohto okamihu som to nepretransformoval do reality.

A asi to tak malo zostať...

„Och,“ prehnane vzdychne, uvoľnená konverzácia je v nedohľadne, prebudil som v nej čosi iné, „škoda, že ste ma nevystihli po obede. S plným žalúdkom by som vám možno kývla na každý bláznivý nápad.“

„Môžem vás teda pozvať na obed?“ idem si svoje. Som zvyknutý dotiahnuť veci do konca, inak by som sa v podnikaní nedostal na úroveň, ktorá zo mňa v jej očiach robí zbohatlíka.

Pozrie na mňa ako na totálneho kreténa.

„Tuším mi to žartovanie veľmi nejde,“ zamrmle si po-

pod nos po anglicky. Mám vycibrený sluch, čiže počujem všetko. Navyše angličtina je môj rodný jazyk.

Zatúžim zistiť, či vyrastala v Španielsku a či žije celý život v Barcelone.

Prečo som ju nestretol skôr?

„Och, no konečne,“ zamáva čašníkovi pred nosom dvadsaťeurovou bankovkou. „Môžem zaplatiť?“

„Smiem to nechať pripísať na svoj účet?“ ponúknem zmierlivo.

„Nie,“ pobúrene sa zasmaje, zamietavo krúti hlavou a ani na mňa nepozrie.

Čašník jej podá účet a vezme si bankovku.

„Ste odtiaľto?“ neviem sa vzdať príležitosti zistiť o nej viac, hoci by som už mal stíchnuť.

Zdvihne pohľad ponad rameno. „Prečo? Keby som bola, lepšie by som rozumela tunajším ľuďom?“

O to som si koledoval.

„Neviem, nenarodil som sa tu, ale už som tu ako doma,“ oboznámim ju, možno sa tiež pristahovala a bude mať so mnou zľutovanie.

„Gratulujem,“ utrúsi tónom – *naša debata sa už skončila, človeče.*

Pre mňa však nie, chytám sa každej slamky.

Kurva.

Som majster vo vyjednávaní. Na dennej báze dokážem prinútiť veľké zvieratá, aby mi podpísali doslova čokoľvek. Vlastným viaceré úspešné firmy, som spoločníkom v ďalších výnosných biznisoch, niektoré už uzatváram lusknutím prstov, čo som taký zasrane dobrý.

Zrazu som uprostred dohody svojho života a správam sa ako neandertálec?

„Môžeme začať odznova? Napríklad na tom obede?“ ponúknem s malou dušičkou. Moje sebavedomie sa ešte nikdy nescvrklo na veľkosť golfovej loptičky.

Tajomná tmavovláska si vezme výdavok od čašníka.

Predtým, ako sa dá na odchod, obráti sa ešte ku mne s naoko úslužným úsmevom: „Jasné, zavolajte mi.“

Absolútne odignorujem jej číry sarkazmus.

„Nemám vaše číslo!“ zavolám za ňou, keď mi ukáže chrbát a ja si prajem vidieť aj jej zadok.

Za tú myšlienku si zaslúžim odpoveď, ktorá ma nešetrí.

Cez rameno mi venuje víťazoslávny úškrn: „Správne.“

To nie je pochvala, pre ktorú som dnes vstával skôr.

Doriti.

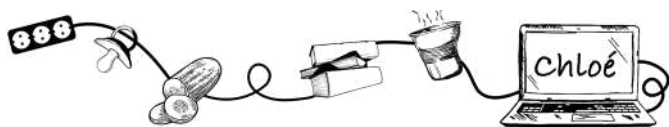
Tunajší ľudia sú prístupnejší, čiže sa sem pristahovala, uvažujem s prázdnyimi rukami a rovnako prázdnu šálkou.

Čo sa jej stalo, že odsudzuje majetných ľudí, pritom sama túži po finančnom zaistení, aby si mohla založiť rodinu?

Prečo by mal byť potom pre ňu taký problém založiť si ju bežnou cestou?

Došľaka, fakt som v našej konverzácii spomenul čierne trhy?

A prečo ma jediná žena, ktorá po mesiacoch celibátu prebudila moje vnútro, tak galantne poslala doriti?

Druhá kapitola

Pred dvoma mesiacmi

Nemôžem uveriť, že som to spravila.

Panebože, chcem si vykričať plúca, alebo to niekomu aspoň pošepkať.

Nemôžeš! ozve sa mi v hlave.

V poriadku, to prejde. Roky som nikomu nepovedala o tom, čo sa odohrávalo na mieste, ktoré ktosi nazýval mo-
jím domovom, naučím sa žiť aj s týmto tajomstvom.

Žiť. Konečne začnem žiť.

Ale za akých podmienok? rypne si do mňa vnútorný hlas. Ignorujem ho.

Autobus smerujúci do mojej budúcnosti čoskoro zavrie dvere, to je moja istota a tak to aj zostane.

„Prepáč, máš tu voľné?“ vyruší ma jemný ženský hlas. Zdvihnem k nemu hlavu.

Všimnem si jej dlhé blond vlasy a krivý úsmev. Zuby má dokonalé, čo vidím aj v pološere, ale ten úsmev nie je od srdca.

Ihneď mi pripomenie mňa. Vyzerám tak aj ja, keď sa snažím presvedčiť druhých, že som v pohode?

„Uhm,“ súhlasne pritakám, no som skúpa na slovo.

Vlastne nemám chuť s niekým sa rozprávať.

Aby mi z úst nevyšli aj slová, ktoré musia ostať nevy-
slovené.

Spolusediacu si prestanem všímať, naďalej bojujem s hurikánom emócií.

Cítim sa... Ako vlastne?

Naštvané, zahanbene, previnilo?

Odhodlane, pojašene, nabitá novým palivom nádeje?
Znovuzrodene!

Moja tvár musí napriek všetkej snahe vyzerat' ako vizitka blázna, ktorý práve zdrhol zo psychiatrie.

Istým spôsobom by to celkom sedelo.

Očividne sa nemýlim, lebo môj mimický duel medzi eufóriou a zbabelosťou postrehne aj zvedavá hlava vedľa mňa.

„Vyzeráš, akoby si mala od šťastia vyletieť z kože,“ poznamená rýpavo. V jej hlase je však priateľskosť. „Je vôbec bezpečné sedieť vedľa teba?“

Odvážim sa pozrieť jej do očí, hoci socializovať sa s osobou, ktorá má zvedavosť vytetovanú v tvári, je to posledné, čo si teraz môžem dovoliť.

„Pokojne si môžeš odsadnúť,“ prehodím sucho.

Zvyčajne bývam zdvorilá, najmä k cudzím ľuďom, ktorí vyzerajú, že si ulietavajú na obláčiku šťastia a svoju radosť mienia šíriť do sveta.

Nie tým prehnaným spôsobom, ktorý človeku lezie na nervy, skôr tým príjemne nákazlivým.

Dnes som zrejme imúnna.

„Vedľa teba je posledné voľné miesto,“ uškrnie sa zúfalo. Svojou poznámkou som jej zmazala radosť z pier.

Došľaka.

Nehľadám nové kamarátky, tie majú ustavičnú potrebu zdieľať informácie o sebe, napriek tomu ma zamrzí, že si chcem držať odstup.

Vyzerá, že sa možno ocitla v podobne nezávideniahodnej situácii ako ja.

A možno aj nie.

Keď sklopím oči, všimnem si na jej ruke šialene drahé hodinky.

Nevdojak sa zamračím. Buď je zlodejka, alebo...

„Och, ani ty nemáš rada bohatých snobov?“ odfúkne, akoby jej odlahlo.

Podozrievalo nadvihnem obočie.

„Neukradla som to,“ zagúľa očami, „dostala som ich na narodeniny. Plánujem ich predať,“ spustí zanietene, až sa

čudujem, koľko toho o sebe človek prezradí úplne cudziemu človeku v autobuse. Ešte k tomu za prvých päť minút. „Keby si mala záujem, dám ti lepšiu cenu. Chcem si rozbehnúť vlastný biznis.“

Pre zmenu na ňu zazerám ako na budúcu pasáčku.

Prečo mi myseľ predhadzuje tie najhoršie scenáre?

„S oblečením,“ dodá s pohľadom – *preboha, čo si si myslela?* Náhle sa zháči. „Počkat', ak tú značku poznáš, tiež musíš byť vo vate,“ zamýšľa sa. „Tak prečo ma odsudzuješ?“

„Neodsudzujem,“ zašomrem rýchlo. „Len,“ odrazu sa cítim naozaj previniť, „nemám dobré skúsenosti s ľuďmi, ktorí rýchlo prišli k veľkému balíku peňazí.“

Aj ty sa rátaš medzi nich? podusí ma svedomie.

Úsmev jej zmeravie. „Nevybrala som si, do akej rodiny sa narodím,“ hlesne obranne.

Mám na jazyku spirituálne kecy o tom, že duša dieťaťa si predsa vyberá, komu sa narodí, no potom si spomeniem na svoj potenciálny výber a o tejto teórii značne zapochybujem.

„Pravda,“ prisvedčím. „Vezieš sa teda autobusom, aby si im dokázala svoju nezávislosť?“ pokúsim sa o žart, pretože to jediné ma drží na uzde pred riešením vlastnej existencie.

Uškrnie sa. Podstatné je, že sa neurazí, čiže nakoniec si azda budeme rozumieť.

„Aby som ušetrila a aby,“ hlas jej posmutnie, „ma hneď nevypátrali.“

Ďalšia zhoda. Lístok je lepší ako letenka či vlak, i keď nemáme namierené až tak ďaleko. Z rovnakého dôvodu okupujem vysedené sedadlo.

„Vyviedla si niečo?“ spýtam sa na rovinu. Ved' v najhoršom mi neodpovie a pošle ma dokelu.

Za mňa by bola tichá cesta okej.

Aj keď...

Zatvári sa sklúčene. „Nebola som dostatočne úžasná dcéruška, akú si predstavovali?“

Znie to ako otázka, preto len chápavo prikývnm.

„Je to aj tvoj prípad?“ skúmavo číta v mojej tvári.

Myknem plecami. „Povedzme, že som tiež nespĺňala nie-

čiu ideálnu predstavu. Asi ani jedna nie sme svätá. Hoci ty tak vyzeráš,“ po dlhom čase si z niekoho bezstarostne uťahujem. Akoby som si to mohla dovoliť. A je to bohovsky úžasný pocit.

Chytí sa.

Vystrúha grimasu. „Radšej so skvelou spoločnosťou v pekle, ako nudiť sa v nebi.“

Ani neviem, ako sa jej to podarí, no zrazu si sprisahanecky ťukneme päste.

„Kam máš namierené?“ vyzvedá nonšalantne.

Zaváham. Aj tak by to zo mňa vytiahla, stavila by som na to balík..

„Do Barcelony,“ odvetím, kým myšlienky prehlušia súdnosť.

Celá sa rozžiari. „Aj ja!“

Páni, buď má život naozaj podivuhodný zmysel pre humor a karma si začala robiť svoju prácu, alebo na mňa ten sviniar nasadil nenápadného špicľa.

Nie, nefabuluj, určite sa ešte nezobudil, upokojujem sa. Kiežby sa...

„Máš tam prácu? Máš dnes kde spať?“ strieľa ďalšie otázky.

Neisto si zapravím prameň tmavých dlhých vlasov za ucho a zhlboka sa nadýchnem. „Och, prepáč, asi to prehánam, určite máš svoje dôvody a ja ti zasahujem do súkromia,“ prekvapí ma toľkou sebareflexiou, až musím potlačiť úsmev. „Ak by si nemala kde spať, ja prespím u kamošky, ktorá ma kryje. Môžeš ísť so mnou. Určite jej to nebude prekážať. Poznáme sa takmer celý život.“

Vďačne sa usmejem, no ak to má byť chyták...

„Ďakujem, ale prenocujem v hoteli,“ priznám.

Bude to prvý a posledný luxus, ktorý si doprajem na začiatok nového štartu.

„Máš pravdu,“ prikývne, akoby na mňa bola hrdá, „ved' ma nepoznáš, bola by si hlúpa. Teda, nie si hlúpa, ja som zbrklá a...“ háda sa sama so sebou. „Treba byť ostražitý. Páči sa mi, že nie si naivná blbka.“

Naivná blbka? To ma rozosmeje.

Vlastne sa konečne uvoľním.

Dnes som vyviedla čosi, čo prekvapilo aj mňa samotnú. Dávam si však záväzok mať na pamäti, že z objektívneho hľadiska by tak konal každý, kto by sa ocitol v rovnakej situácii.

„Och, prepáč, ja trúbka, som Darya,“ podá mi ruku.

Potrasiem jej ňou. „Chloé,“ vyslovím svoje meno po anglicky s K, lebo nemá pôvod v španielčine, a skrútim pery do plachého úsmevu. Nie som taká tvrdaska, na akú sa hrám. „Teší ma.“

Do polhodiny viem polovicu jej životopisu.

Keď si rozopne štýlové sako, tak aj časť jej zdravotnej anamnézy.

Má riadne veľké prsia, preto ma ihneď oduševnene vyvádza z omylu, že v kresle estetických chirurgov strávila viac času ako v práci. K plastike mala osobnejšie dôvody.

Nesúdím, no odľahne mi, lebo by som jej dopriala vidieť sa mojimi očami. Je taká krásna, že nepotrebuje žiadne vylepšenia.

A kým sa zotavovala z operácie, jej snúbenec preťahoval jednu z jej kamarátok.

Ubezpečila ma, že tá, ku ktorej pôjde v Barcelone, je z úplne iného cesta a má chrbtovú kosť.

Ani jedna nie sme stopercentnou Španielkou. Zatiaľ čo môj otec pochádzal z USA a rodená Španielka je iba moja mama, jej rodičia ešte pred jej narodením prišli z Ruska a kvôli práci zostali v Madride.

Lepšie si ju obzriem. Oči má tvarované, akoby zdedila viac ázijských génov, no tvrdí, že v mladosti vyzerali výraznejšie a do života jej priniesli viac starostí, než radosť z toho, že vyzerá exoticky. Oficiálne totiž ázijských predkov nemá. A deti vedia byť kruté.

Vysvitne, že sme rovesníčky. Obe máme dvadsaťšesť rokov.

Keď spomenie ešte aj svoju základnú školu, radšej nenápadne zmením tému, lebo existuje miniatúrna šanca, že naši otcovia sa kedysi mohli poznať a ja nepotrebujem výlety do minulosti.

Vzdala sa práce v rodinnej firme a chce rozbehnúť vlastný internetový obchod so štýlovým oblečením pre normálne ženy, nie pre fajnové snobky, ktoré za rovnakú vec zaplatia o tri cifry viac, len aby sa cítili nadradene.

„Neviem však, kde zoženiem priestor, aby ma rodičia nevypátrali a prestali strkať nos do môjho života,“ unaveno si vzdychne.

Chcela som si držať ľudí od tela, stále to mám v pláne, no keď vidím toto žieňa, čosi vo mne zmäkne.

Možno by som predsa len mohla spraviť výnimku.

Jednu jedinú.

Chcem vidieť jej úsmev, pripomínajúci mi túžbu po sestre, ktorú som nikdy nemala.

Fajn, azda to nebudem ľutovať.

Nadýchnem sa a poviem áno novému začiatku aj podnikateľskému nápadu: „Možno by som ti s tým vedela pomôcť.“